

26 juli 2020, Zeventiende zondag door het jaar, jaar A

Lezingen: Eerste Lezing: 1 Koningen 3,5.7-12

Evangelie: Mattheus 13,44-52

Homilie

Ik zou de homilie van vandaag graag beginnen vanuit het verhaal over de “bekering” van Ignatius van Loyola, de stichter van de jezuïeten. We zien die “bekering” bij veel heiligen: bij Augustinus, Franciscus, Ignatius. Maar laten we realistisch zijn, dat betekent niet dat zij van het ene moment op het andere totaal veranderden. Ze waren voorheen geen doorslechte mensen, bij wie we plots een ommekeer zien naar een bestaan in volmaakte heiligheid. Misschien leek hun leven vóór hun bekering wel hard op het onze. We zien er vooral veel oppervlakkigheid en ijdelheid in, en gerichtheid op de “glorie van deze wereld”. Dat is in veel mensenlevens het geval, ook in onze tijd.

Ignatius wil vooral een glorierijke ridder worden, hij leeft in een fantasiewereld vol heldendaden. Tot zijn dertigste duurt dat, een leven waarop een mens toch stilaan volwassen zou moeten worden. Dan wordt hij in een veldslag serieus gewond en ligt maandenlang te bed. Uit pure verveling begint hij te lezen. Geen ridderromans, maar onder andere een “leven van Jezus”. Dan gebeurt iets merkwaardigs met hem. Hij merkt dat dit persoonlijk contact met het leven van Jezus hem veel meer vreugde en innerlijke vrede geeft dan al die ijdele glorie. En daar ligt de basis van heel de ignatiaanse spiritualiteit: het komt aan op de wijsheid om te onderscheiden wat ons een diepe en duurzame vreugde geeft. Dát laat ons zien welke keuzes we moeten maken, welke weg we moeten gaan, of juist: welke levensweg God met ons wil gaan.

De wijsheid om te onderscheiden waar het op aan komt, en daar dan ondubbelzinnig voor kiezen: daarover gaat het ook in de lezingen van vandaag. Het is die wijsheid die Salomo aan God vraagt. Hij vraagt niet om rijkdom of om de genoegens van dit leven. Alhoewel, uit andere teksten weten we dat het hem ook op dat vlak aan niet veel ontbrak.

Maar zijn wezenlijke vraag aan God is een opmerkelijke geest, die onderscheid kan maken tussen wat de goede weg is en wat die niet is. Die wijsheid krijgt hij, de wijsheid van Salomo wordt legendarisch.

Wijsheid betekent echter niet alleen in dit leven de juiste weg zien, het betekent ook dan voluit die weg kiezen. De beelden die Jezus oproept maken dat heel duidelijk. Niet alleen de schat in de akker opmerken, niet alleen de parel van grote waarde onderscheiden, maar er dan ook voluit voor gaan. Het echt waardevolle boven alles kiezen.

Jezus' gedrevenheid in dit pleidooi is echt opvallend. In de vorige parabels van Matteus 13, de verhalen over de zaaier, neemt hij nog alle tijd om omstandig uit te leggen wat hij bedoelt. Nu is die rust helemaal weg. Er komt in zijn taal een vloedgolf van beelden, het ene na het andere. Op alle mogelijke manieren wil hij duidelijk maken waar het op aankomt.

Want door steeds weer het goede te onderscheiden en daarvoor te kiezen, worden wij stap voor stap zelf een deel van het goede. Een mens wordt waar hij voor kiest. Als we eerlijk zijn en naar ons eigen leven kijken, zien we dat glashelder. Wij worden voortdurend meer waar wij voor kiezen. En de juiste keuzes maken wij door te onderscheiden, in het oude en in het nieuwe, wat het goede is. Dat kan een lange weg zijn. Als we het levensverhaal van Franciscus van Assisi lezen, zien we dat heel zijn leven een ononderbroken bekeringsproces

was. Dan zal het bij u en bij mij wellicht niet gemakkelijker gaan. Maar door met zuivere ogen en een zuiver hart de weg te zien die God met ons wil gaan en die weg te kiezen, worden wij, u en ik, wat de bijbel noemt "een rechtvaardige". Dat is onze bekering, voor u en voor mij. En deze wereld, goede mensen, heeft nood aan rechtvaardigen. Amen.

Dirk Godecharle